

<p>Dok je jahao prema Medini, srce mu je još uvijek bilo ustreptalo, puno uzburkanih osjećanja. Poslanikov glas iz sna od prije nekoliko noći još je je?ao u njegovim užima i odjekivao mu u grudima; i ponavljao se, kao što um vode. To je to s tobom, Bilale!, govorio je glas, njegov glas, s jasnim izgovorom svakoga slova. Zar si me zaboravio, Bilale! Zašto mi te nema u posjetu?!</p> <p>Glas je u njemu pobudio sve što je godinama držao prigušenim u sebi. Oživio je brojne trenutke provedene s voljenim Poslanikom, i u njemu ubio želju da razgovara sa bilo kim drugim. Zato se odmah dao na put i krenuo prema Medini, da posjeti Poslanika. Jahao je u tijini, zaustavljući se tek ponekad, da se životinja odmori i predahne.</p> <p>Uspomene su bile sve življe i življe, nahrđale su sa svih strana i javljale se u sve življim bojama. Sjetio se kako je među prvima primio islam, kako ga je Ebu Bekr oslobođio ropstva i učinio ga slobodnim ?ovjekom! Sjetio se kako ga je do?ekao Poslanik, na nogama, kao da je bio princ, kako ga je privio uzase i potapšao po pleđima, kako je u tim trenucima bio ponosan, kao nikad prije, kako je zadivljeno gledao u lice Odabranikovo i kroz suze upijao svaku njegovu crtu!</p> <p>Sjetio se kad mu je Poslanik prvi put rekao: Hajde, Bilale, prouči nam ezan, obraduj nas namazom! Pred njim se otvoril taj prizor: stoji on na zidu i izgovara snažno: Allahu ekber, Allahu ekber.. Te riječi prvi put odjekuju Medinom i njega obuzima naročito osjećanje. Njegov glas žiri se uokolo, ispunjava ?itav predio, a sa svih strana prilaze ljudi, mužkarci i žene, odazivaju se njegovom pozivu i hrle prema džamiji. On, Bilal ibn Rebbah, dojavila je crni rob, porijekлом iz Abesinije, sada izvršava Poslanikovu zapovijed i njegovu zovu svi se odazivaju! On, Bilal, Poslanikov je mujezin!</p> <p> Bilale, upitao ga je Poslanik kada se vratio sa svog mirada, kad mi je pokazan Džennet, ja sam te video tamo i reci mi ?ime si to zasludio?!</p> <p> Eh, Poslaniče, odgovarao je on, snebivajući se. Ako nisam time što nikada nisam uzeo abdest, a da nisam klanjao i dva rekata namaza, onda ne znam ?ime sam zasludio!</p> <p> Opet se osmješnu u sebi i lice mu prekri stid, baš kao i onda.</p> <p>Uspomene su nadirale sve snažnije, poput bujice, i huktale u njemu. Dođe i on?, težka, i vidje sebe: stoji pred Poslanikovim mrtvim tijelom, gleda ga i ne može odvojiti svoj pogled od njega. Kako si divan i veličanstven, i u životu i u smrti!, govori mu srce, opratajući se od onog kome se odazvao iskreno i u potpunosti.</p> <p>Izgledao je iz odaje, misleći da se tuga ?itavog svijeta slila u njegovo srce! Kad je došlo vrijeme namaza, izgledao je i opet zaučio: Allahu ekber, Allahu ekber!, ali kad je trebao izgovoriti: Ežedu enne Muhammeden resulullah, dah ga je izdao i glas mu utihnuo! U toj tijini ?uo je samo jecaje ljudi oko sebe. Nakon tog ezana srce se zareklo: više nikada neću proučiti ezan! Ja, Bilal ibn Rebbah, samo sam Poslanikov mujezin!</p> <p>*****</p> <p>Izgledao je prema Medini tiho, sam samcat, nije?ući se na devinim leđima poput sasuke biljke. Tek u rijetkim trenucima zapažao je da mu je kožulja na prsima sva natopljena suzama.</p> <p>Sjećao se kako se, nakon Poslanikove dženaze, uključio u muslimansku vojsku i s njom krenuo prema Siriji. Nije mogao podnijeti da u Poslanikovom gradu bude bez Poslanika, da prolazi istim onim putevima kojima je prolazio sa njim, da gleda ista ona mjesta. Želio je otići daleko, boriti se da se Poslanikovom učinku oslobodi put do ljudskih srca i ižekivati trenutak kad će se,

tamo sa druge strane, opet susresti sa njim!</p> <p>Ivio je tiho, sa svojim uspomenama. Srce se nije moglo radovati ni?emu drugom. Njegova žena Hind poštivala je njegovu samo?u, i sama živjela tiho.</p> <p>Samo je još jednom prou?io ezan: u Jerusalemu, prvoj Poslanikovoj kibli, kad je s halifom Omerom ušao u taj grad. Nije osje?ao da time iznevjerava svoje srce, ono na što se ono bilo zareklo.</p> <p>*****</p> <p>Kad je pred sobom ugledao Medinu, zastao je i gledao, glasno jecaju?i. Deset godina je bilo prošlo, deset godina nije bio u njezinoj blizini. A eto tu, u njenim njedrima, leži Poslanik.</p> <p>Koliko je samo ezana podario tom gradu! Koliko je divnih trenutaka proveo s Poslanikom i njegovim ashabima! Ni sam ne zna kako je došao do džamije. Sjahao je, uzeo abdest, i klanjao dva rekata, a onda prišao Poslanikovom mezaru.</p> <p>Es-selamu alejkum, Poslani?e! Voljeni moj!</p> <p>Stajao je pogнуте glave, a jecaji su bili sve glasniji. Suze su dugo natapale zemlju dok se sje?ao života sa Allahovim Poslanikom, njegovih rije?i, pogleda i postupaka.</p> <p>*****</p> <p>Utom se ne?ija ruka spusti na njegovo rame. Podiže glavu i pogleda: pred njim stajahu Hasan i Husejn, unuci Poslanikovi.</p> <p>Jeste li ti to, Bilale?, pitao je Hasan, koji je veoma sli?io svome djedu. Jeste li ti, tako ti Allaha! Nismo te vidjeli tako dugo.</p> <p>Mislio je tu no? provesti tu, pored Poslanikovog mezara, društiti se s Poslanikom. Ali, ne mo?ede odbiti njihovu želju da te ve?eri bude njihov gost.</p> <p>Kad su, pred sabah, pošli u džamiju oni ga zamoli?e da on prou?i ezan. I njegovo srce se opet odazva. Ispe se gore i Medinom se još jednom prolomi njegov sna?ni glas: Allahu ekber, Allahu ekber!</p> <p>Odjekivalo je na sve strane, zalazilo u sve pore grada, prolazilo kroz zidove ku?a.</p> <p>Mnogi prepoznali taj glas i hitro krenuli prema džamiji. Glas je u njima budio uspomene, oživljavao vrijeme koje bija?e prošlo.</p> <p>- Allahu ekber, Allahu ekber! </p> Medinom je odzvanjao Bilalov glas i ?itav grad dizao na noge. Još su se samo ?uli koraci i tiho jecanje ljudi. Svi su žurili da vide Bilala ibn Rebaha, Poslanikovog mujezina, koji je u?io svoj zadnji ezan.</p> <p>Mr. Mustafa ef. Prlija?a</p>